

Al Sears – Unsung Hero

Tenorsaxofonen var i begynnelsen aldrig något centralt instrument för Duke Ellington. Det var klarinetten, sopran-, alt-, och barytonsaxofonen som utgjorde the "reedsection". Barney Bigard skötte visserligen tenorstämman men för honom var klarinetten huvudinstrumentet och han försökte aldrig utveckla sitt tenorspel. Men Coleman Hawkins, Chu Berry och Lester Young utvecklade tenorspelet och i slutet av 30-talet insåg Duke att han behövde en kapabel tenorsolist i sitt

band. Han valde Ben Webster, som då var en oslipad diamant men som under Dukes ledning kom att blomma ut som en av jazzens stora solister på instrumentet. Han blev så stor och känd att han troligen av ekonomiska skäl inte längre rymdes i Ellingtons orkester och i augusti 1943 lämnade han bandet. Han skulle visserligen återkomma i framtiden under kortare perioder men han var under resten av sin karriär "a free agent".

fortsättning på sid 4

4 2010

När detta skrives har DESS haft tre lyckade konsertkvällar på Duke's Place på Gyllene Cirkeln. Evenemangen har i princip varit utsålda och styrelsen har konstaterat att publiken till 35/40% består av medlemmar och följaktligen till 60/65% av icke medlemmar. Styrelsen tror att det är återinförandet av jazzen på Gyllene Cirkeln, som lockat många nya besökare och en del av dessa har dessutom blivit medlemmar. Antalet nya medlemmar i år är cirka 50.

På annan plats i denna Bulletin rapporteras om det medlemmöte som nyligen ägde rum med föredrag och filmförvisning. Styrelsens intryck var att de närvarande medlemmarna uppskattade programmet och då speciellt Member's Choice, som man önskade skall vara ett stående inslag på medlemsmötena. Detta är ju en programpunkt där även medlemmar utanför Stockholmsområdet kan delta genom att skicka texten till sitt musikval för uppläsning eller genom att bifoga en CD eller tape med den intalade texten. Eftersom andelen kvinnliga DESS-medlemmar på fyra år ökat från 10% till drygt 20% och utgör 30/40% av besökarna på klubbafnarna och Duke's Place, så är bidrag från dessa extra välkomna.

Vår nyligen producerade CD har mottagits väl av medlemmarna och vi har fått ett antal positiva kommentarer som t.ex. "...Ett verkligt fint initiativ är det i alla fall och säkert mycket uppskattat och jag ser verkligen fram emot fler sådan utskick! ...". Det är styrelsens förhoppning att inom en inte alltför avlägsen framtid kunna producera en uppföljare med musikexempel på de orkestrar som medverkat under de senaste åren. Att vi lyckas hålla en hög standard på den musik som presenteras

på våra möten visas av några utländska kommentarer bl.a. från George Avakian som skriver: "I had no idea there was this much Ducal activity among Swedish musicians! Please convey my congratulations."

Den Bulletin Du nu håller i handen är vår tredje i 16-sidigt format eftersom tillgängligt material har tillåtit detta, men material kommer inte flygande som stekta sparvar. Redaktionen och jag vill gärna uppmana våra medlemmar att inkomma med artiklar eller notiser i någon form och/eller en begäran att få en fördjupande artikel om ett visst ellingtonrelaterat ämne. En medlem, Leif Klitze i Norrtälje, har kommit med en idé om en serie "Member's Story", som planeras att presenteras i första Bulletinen nästa år. Vidare har redaktionen nyligen förstärkts med två nya namn; Claes Englund och Conny Svensson. Conny's fru Sonja finns dessutom med i bakgrunden som ett stöd för redaktionen.

Häromveckan stack min fru en bok i min hand och sa: "Läs den!" "Vad då, varför skulle jag läsa om en alkis död – om Stikkan Andersson, visserligen världskänd för att han låg bakom ABBAs världssuccé?" "Läs den", sa hon, "för den har många bottnar." Ja, redan på sidan 35 står det i ett citat från en av Sveriges största visartister en rekommendation till en mycket ung Stikkan att läsa några av Sveriges store poeter och att: "studera Ellington och moderna viskompositioner." Det är fascinerande att Duke tydligen hade ett musikaliskt inflytande även på ABBAs "fader".

Den 22 november har vi nästa konsertafton på Duke's Place. Programmet har delvis blivit förändrat sedan förra Bulletinen. Jag förväntar mig en ny intressant och stimulerande musikkväll och hoppas att trots eller på grund av konkurrens från annat håll att våra trogna medlemmar och gäster skall favorisera Duke's Place.

Väl mött då.

Till DESS

Jan Falk, ordförande

Cirkeln sluter sig för svängiga veteraner

Det var en sån där kväll som länken bakåt kändes extra mycket.

Det var den 27 september och det var dags igen för Duke's Place på Gyllene Cirkeln. Musiker på menyn var t ex Rune Carlsson. Han spelade trummor bakom Lucky Thompson den första veckan i maj 1962, som var den andra i Jazzclub Cirkelns historia. (Den allra första spelade Bud Powell, med eget komp).

Nu var Rune här igen, nästan 50 år därefter.

Och där var också Bernt Rosengren – han var i farten här nästan oavbrutet sen han gjorde sitt första gig här i mitten av juni 1962. Lasse Sjösten, som skulle ha suttit på pianostolen hos Kenneth Arnström denna afton om han inte hade insjuknat – har också varit en flitig gäst här i denna lokal från början till slutet – och Kenneth Arnström spelade här första gången julen 1966 – då altsax med Jazzin' Babes. En pianist vid namn Gugge Hedrenius satt vid pianot en afton 1966. I kväll 2010 är det grabben, Dicken, som saluterar med sin trombon.

Historien sitter naturligtvis inte i väggarna utan förs vidare av de människor som verkat i den. Många är borta – men de som är kvar bidrar alltfjämt med sitt och har förstås förändrats. Rune Carlsson sjunger i stället för att trumma och jag förstod

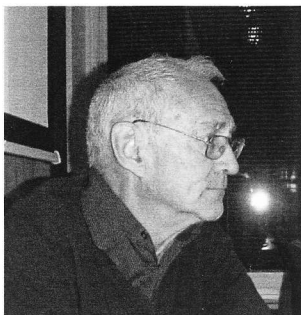
i utgångskön när kvällen var slut, att han gillas stort för sina boppiga ballader och fräcka texter. Bernt Rosengren är sig dock anmärkningsvärt lik, cool och frän på samma gång och tappade inte ens pokerfacet i den känsliga balladen mot slutet, som han spelade så utsökt vackert.

Han var kvällens huvudperson för mig och med imponerande understöd av den unge Leo Lindberg, pianist ur den kommande generationen. Kenneth Arnströms Swing Seven stod för ett tungt svängigt och dramatiskt framträdande som hölls samman av en färgstark skara solister. Kenneth själv glömmer aldrig Ellingtonordet "It don't mean a thing if it ain't got that swing" – och svänger gör han stenhårt. Karl Olandersson är min speciella trumpetälskling om vilken inget ont får sägas ens när han har en mellandag – vilket för inte alls var fallet. Han är en rentav överdådlig talang, om han nu alltfjämt får pekas ut som en sådan, så mycket som han redan har hunnit med. Därutöver har bandet i Fredrik Lindborg en mycket kompetent barytonsolist och som lök på laxen Dicken Hedrenius, för dagen ibland en lätt bisarr trombonist och så till sist massor av finlir i kompgrupperna...

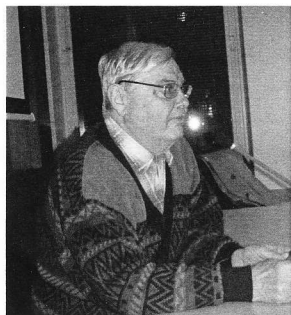
Är inte alla nämnda vid namn nu, så får det vara. Samtliga kan tillgodoräkna sig äran av en jazzafton väl värd att investera i. Lät det annorlunda än för 48 år sen – ja förvisso precis som så skall vara. I jazzens kvarter...

Bo Holmqvist

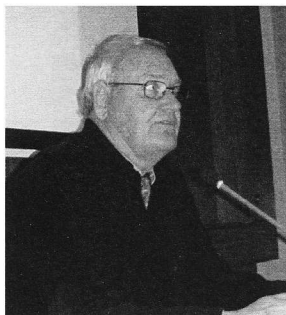
Medlemsmöte

Thomas Eriksson

Björn Egneby

Anders Asplund

Vårt medlemsmöte den 18 oktober under enklare former utan levande musik tog sin plats i Hedénsalen i ABF-huset. Ett 30-tal medlemmar hade anammat vår inbjudan och infunnit sig. Självklart är vi i styrelsen något besvikna över det ringa antalet besökande men det bevisar också för oss att konsertkvällarna med två kvalificerade orkestrar är vad våra medlemmar föredrar. Å andra sidan kan dock konstateras att de besökare som gjort sig besväret att komma är verkliga Ellingtonkännare och uppskattade vad som erbjöds under kvällen. Möten av detta slag kommer att fortsätta under nästa år kunde vår ordförande konstatera i sitt välkomstanförande.

Programmet inleddes med att den jazzhistoriskt bevärdade Bo Holmqvist berättade om Gyllene Cirkelns historia. Detta eftersom vi numera huserar i de lokaler som en gång i tiden nyttjades under några år på 60-talet av nämnda jazzklubb. Bo berättade om Gyllene Cirkelns tillkomst, dess initiativtagare och den jazz som tillhandahölls. Utbudet bestod både av internationellt kända stjärnor och nyetablerade svenska avantgarde musiker. Bos berättelse var mycket personligt färgad eftersom han själv var en trågen besökare på Gyllene Cirkeln och faktiskt hade sin bostad bara några kvarter från adressen. Föredraget beledsagades av några musikexempel bl.a. av Dexter Gordon, Lasse Gullin och Ben Webster. Den sistnämnde fick också utgöra inledning

till kvällens återstående programpunkter som gick helt i Ellingtons anda.

Member's Choice, som handhades av Bo Haufman hade lockat ett fåtal presentatörer. Endast fyra medlemmar hade hörsammat vår inbjudan att få presentera sina egna exempel på Ellingtons musik, så för att fylla programtiden tvingades ett antal styrelsemedlemmar rycka in.

Thomas Eriksson inledde med Paul Gonsalves vackra solo i "Major", ett nummer ur Ellingtons s.k. stockpile.

Claes Englund gav oss sin mycket personliga syn på Ellingtons inspelning av "Royal Garden Blues" från 1946.

Håkan Skytt hade som sitt exempel valt Stan Kentons "Artistry In Rhythm" som Ellington tolkade på sitt sätt.

Björn Egneby, som har en viss förkärlek för rysk jazz, spelade upp Oleg Lundströms tolkning av "Happy Reunion". En förvånansvärt bra inspelning.

Så blev det dags för styrelsen att ta vid. Anders Asplund hade valt "Blue Belles of Harlem", ett vackert men sällan hört nummer som Ellington komponerat på begäran av Paul Whiteman.

Bo Holmqvist hade valt Paul Gonsalves vackra tolkning av "Chelsea Bridge" som sitt bidrag.

Undertecknad avslutade programpunkten med att försöka ge en förklaring till varför låten "The Gal From Joe's" har det namn den har.

Efter pausen visade Anders Asplund en DVD med en Ellingtonkonsert från Amsterdam 1958. Även om vi känner igen alla nummer från otaliga konserter så är det en upplevelse att få se orkestern och de olika solisterna framträda. Att bara se Ray Nance's mimik är ett nöje.

Nästa medlemsmöte av denna kategori är tänkt att äga rum den 21 mars nästa år och då hoppas vi få se fler besökande medlemmar.

Bo Haufman

Kenneth Arnström Swing Seven.

Foto: Sonja Svensson

Al Sears – Unsung Hero

forts. från förstasidan

Vem skulle då ersätta Ben Webster. "A hard act to follow" som man brukar säga. Den som tog chansen var Elbert "Skippy" Williams, men han gjorde ingen succé och lämnade bandet i maj 1944. Den som då gjorde sin entré i bandet var Albert Omega "Big Al" Sears. Det är självklart att det är svårt att försöka axla Ben Websters mantel och Al Sears gjorde inte heller något försök till detta. Hans spel är mycket enklare och saknar den stora konstnärligheten. Varför valde Ellington honom? Det fanns många mera etablerade tenorister som gärna ville ta platsen. Det påstås att John Hardee blev mycket besviken att han inte fick efterträda Webster. En förutsättning för att en musiker skall fungera i ett storband av Ellingtons typ är att vederbörande kan socialt fungera tillsammans med övriga musiker och kanske framförallt med Ellington själv. Vi vet att Ellington under åren gjort vissa felval i detta hänseende och när man vet hur orkestern fungerade under de sista decennierna så kan man ifrågasätta om Ellington över huvud taget bekymrade sig om den sociala biten. Men i fråga om Al Sears får man anta att han gjorde det. Han hade dessutom vissa andra uppgifter utöver att spela tenorstämman. Han var vad man skulle kunna kalla för orkesterns "straw boss". Det var han som ansvarade för att musikererna kom till repetitioner, skrivinspelningar och framträdanden i tid och även genomförde vissa repetitioner. En viktig uppgift för att ett storband skall praktiskt fungera. Han hade dessutom vissa administrativa uppdrag för Ellington personligen eftersom han var en bra organisatör.

Al Sears lämnade bandet i början av 1949. Han kom senare att tidvis medverka i Johnny Hodges lilla band i början av 50-talet och hade en stor hit med "Castle Rock". Vi äldre som lyssnade på Olle Helanders radioprogram "Jazz För Ungdom" kommer säkert ihåg introduktionen till programmet som var Al Sears solo i Duke Ellingtons "Dance nr 1" ur Liberian Suite.

Under resten av sin karriär kom Sears huvudsakligen att verka inom den sektor som kallades Rhythm & Blues. Man kan se honom uppträda på vissa filmsnuttar på YouTube och kan då konstatera att han lämnat jazzen som kvalificerad solist och i stället uppträder som en krumbuktande R&B-honkare.

Numera anordnas varje år en jazzfestival i hans födelsestad, Macomb, Ill., som bär hans namn, Al Sears Jazz Festival.

En CD kom ut på marknaden för några år sedan med de inspelningar han gjorde under eget namn på slutet av 40- och början av 50-talet (Ocium OCM 0030). Denna CD beledsagas av ett mycket innehållsrikt texthäfte författat av John Clifford och vi tar oss friheten att här återge valda delar av det.

Bo Haufman

The Big Raw Tone

by John Clifford

Having loud manners, little refinement and a use of profane language are not the best attributes for a woman. However, these all are good qualities that are not very common in today's saxophonists! Albert Omega Sears devoted himself to show a vigorous, classical and effective sound that was highly respected by his musical peers.

Born in Macomb, Illinois, on February 21, 1910, though other sources mistakenly give the 22nd, as Al decided to coincide his birth date with that of George Washington as it was a national holiday at the schools. Marion Sears, his elder brother, also a saxophonist and future bandleader, guided Al in his first sax lessons on alto and baritone. Al

finished his education in a self-taught way in Buffalo and made his debut in the Tynesta Club Quartet, followed by stints with Cliff Barnett's Royal Club Serenaders and Paul Graig's band. Marion convinced his parents to let Al travel to New York when he was barely 14, where he played alto in a band with Alberta Hunter and Fats Waller.

In 1927 he made his first job as a professional at the "Shuffle Along" show, directed by Eubie Blake and Noble Sissle. Back at the Big Apple at the end of the year, he worked in the Hot Feet Club's band in the Village, which was run by gangsters and again met with Waller and Elmer Snowden, Chick Webb, and saxophonist Otto "Toby" Hardwick and Garvin Bushell. After one season, Webb recruited him

to replace Johnny Hodges in the Webb-led quintet at the Savoy Ballroom, as Hodges joined Duke Ellington's orchestra, the successful band at the exclusive Cotton Club in 1928.

Al Sears joined the itinerant black music revue "Keep shuffling" (1928), the first successful score by the duo Fats Waller-Andy Razaf, financed by the impresario Arnold Rothstein. His sought-after sound paved his way into banjoist Zack Whyte's Chocolate Beau Brummels, a band from Cincinnati from which there is a historical picture with Al Sears together with teenager Sy Oliver. Between January and February 1929, they recorded a handful of songs in Richmond, amongst them King Oliver's popular "West End Blues".

He played for cornetist Bernie Young's Orchestra in Milwaukee and also with Elmer Snowden from 1931 in Harlem's Small's Paradise Club. He participated in the film "Smash Yo' Baggage", a 35-mm-short directed by Roy Mack in which we can see the Snowden's band with Roy Eldridge, Dicky Wells and Sid Catlett among others, playing the part of porters in the middle of a lot of frantic claque dancers.

Al Sears and the Duke

Semi retirement

Suffering from pneumonia, Sears left that spring to go back to Buffalo to convalesce. At the beginning of 1933, he went on a tour with Bud Harris & His Rhythm Rascals but formed his own band to play on a regular basis, although in 1935 he took his degree in commercial management at the University of Illinois. He was a regular at the Spider Web in Buffalo, where he met, joined and reactivated Helen Humes' career, with whom he established a musical and personal relationship. In 1936 they were a sensation at River City, a venue better known as Cincinnati's Cotton Club. They presented an exciting 17-piece big band, including Earl Warren, a former member of Marion Sears' orchestra in Cleveland who joined Al's band before signing for Count Basie. At the River City, Basie heard Helen Humes for the first time and was so impressed that he tried to recruit her to replace Billie Holiday.

Hitting The Big Apple

Following John Hammond's advice (Humes' and Sears' manager at the time), they moved to NY at the beginning of 1937 to join the Harlem's Renaissance Ballroom's Orchestra, led by Vernon Andrade. It was the singer's last band before joining Basie, although Hammond also put them forward for the first sessions, as leader, by Harry James (1938), after he had left Benny Goodman's unit.

At that time, Sears played the alto in Vernon Andrade's band but tenor at Minton's Playhouse, known as the 'Cradle of Bebop' for jam sessions with the house band including Thelonious Monk, Kenny Clarke and trumpeter Joe Guy. There exist some recordings made with a portable recorder at the club where we hear Sears nod to the style of Lester Young.

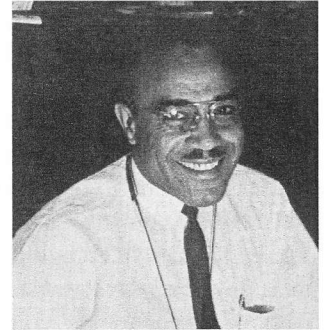
At the end of 1941, he had already played the tenor full-time and joined, together with Howard McGhee, Andy Kirk's Twelve Clouds of Joy. He was the replacement for their ailing solo star Dick Wilson, who suffered from tuberculosis and became another sad loss for the world of jazz in November. However, Andy Kirk, a key figure of Kansas City Swing in the 30's, despite the absence of pianist Mary Lou Williams and Wilson, hit the stage again at the Apollo and released several records for Decca. Sears can be heard on two sessions in 1942.

Becoming orchestra leader

Later that year, Vernon Andrade retired and Sears became the new leader of the Renaissance orchestra. Soon John Hammond encouraged him to create his own band and included him in the USO Shows for 18 months. These shows were promoted by the Army to boost the morale of the American troops during WWII. The band's speciality was to exploit his soloist capacity on "Concerto for Three Tenors" where Lester Young, Budd Johnson and Sears always gave a wonderful per-

formance. Other outstanding members were Chris Columbus on drums, who later joined Louis Jordan's Tympany Five, alto sax Edgar Sampson, famous composer and skilled arranger for Benny Goodman and eccentric pianist Roger "Ram" Ramirez.

The band's good reputation made Lionel Hampton to take on Sears in December 1943 to replace together with Arnett Cobb, the vacancies left by Illinois Jacquet and Dexter Gordon. This four-month collaboration produced very few solo spots as the vibraphonist preferred Cobb's style and drive. An orchestra that included Joe Morris, Earl Bostic, "Booty" Wood and Milt Buckner mixed the commercial sound of early Rhythm and Blues with Bop's new trends. Sears appears on the original recording of "Hamp's Boogie Woogie" and collaborates with a solo in "Chop-Chop", at the same session (March 1944).

Joining Ellington

The real challenge came with Ellington's offer to join his Orchestra, supported by his old mates Hodges and Hardwick. Once there, he contributed to the 'Ducal songbook' from May 1944 to January 1949, although he played occasionally during 1950. Legend says that his chair could have been taken by Texan John Hardee

although Sears still proposed Don Byas for Webster's chair, even after being contracted by Ellington.

His early years coincided with the time of the big suites ("Black, Brown & Beige"), the annual concerts at Carnegie Hall and an important time in the evolution of one of the most stable orchestras ever. Jimmy Hamilton replaced drafted clarinet Chauncey Houghton and Juan Tizol and Rex Stewart departed. Their places were taken by Taft Jordan and high-note specialist Cat Anderson (Sear's colleague together with Hampton), Sears replaced the mischievous Ben Webster.

Although Sears found the success that every jazzman craved playing with

Ellington, his true value as a soloist was not fully recognized as he could never overcome the legacy of having to replace his eminent predecessor. Ironically the stature of Paul Gonzales, Sear's successor, also cast a shadow over his real class. Despite this it did not stop him from bringing a dynamic and melodic language full of power on colourful tight-noted phrases to the Orchestra. Ellington overlooked his vocabulary limitations by appreciating his accessible phrasing, swing and naturalness, emphasized on the Blues section of "Black, Brown & Beige", on tunes such as "Carnegie Blues", "It Don't Mean A Thing" and "The Suburbanite", and used the compositions of "Hiawatha" and "Riff Staccato" as vehicles for his solos. Nevertheless, the American Federation of Musicians recording bans left only a few dates for Victor, Musicraft

forts. nästa sida

Johnny Hodges and Al Sears taking instructions from the Duke

The Big Raw Tone

forts. från sidan 5

and Columbia, although we find more interesting examples of his work in Radio Transcriptions, Broadcasts and V-Discs.

At this time Sears worked as the personal manager of Duke Ellington, for whom he obtained contracts and performances for the Orchestra. He accompanied his colleague Rex Stewart for Capitol in January 1945 which, for Stewart, was the end of a 12-year collaboration with Ellington. Together with Harry Carney, he recorded for Leonard Feather's Hiptet (a better writer than pianist) for Philo and only a few days later, he recorded three songs as Ella Fitzgerald & Her V-Disc Jumpers or Buddy Rich & His V-Disc Speed Demons (depending on the source). The group included Ella, Rich, Charlie Shavers, Lou McGarity and Peanuts Hucko. In the autumn he recorded his first session as leader of a quintet for the Indie International. Other collaborations during his Ellingtonian period are: an Aladdin session for Mercer Ellington's Octet (1946), two Chess and Miracle sessions with Ray Nance, Hodges, Carney and Billy Strayhorn accompanying Al Hibbler (1947); and for Johnny Hodges' Orchestra first rehearsals on two Sunrise/Mercer sessions.

Leaving Ellington

Exhausted by the coast-to-coast tours, he left the orchestra 5 years after he joined it as he preferred to concentrate on working in NY in order to spend more time with his wife Ruth and his children, Sylvia and Albert. In December 1949, he recorded material for two Coral records under the name of Al Sears and The Sparrows. In early August of 1950 New York's Bop City was the scene of a battle of the bands between Al Sears and Earl Bostic.

He occasionally took part in Ellington's reed section right before collaborating in an essential way to Hodges' emancipation. It was a much talked-about stampede in Duke's band that also dragged Lawrence Brown and Sonny Greer out of the band. Sears worked both as band manager and tenor sax in the first six sessions for Norman Granz's Clef label (from January 1951 to March 1952).

The good reputation of the musicians guaranteed the performance without any problem. As a small band they took advantage of the bad times for the big bands and focused on a repertoire based on Ellington's material, standards and a few originals. Granz, a key man in this adventure, encouraged Hodges to record for his new label away from Duke's context. They didn't take long to succeed with the hit *Castle Rock*, a Sears' composition and personal vehicle that spread his simple riff to commercial success across the country. However, despite being tenor-led the label promotion gave Hodges the leading role. Sears also wrote "Something To Pat Your Foot To" and the nice ballad "A Gentle Breeze" for Hodges. But the new dimension opened by the smash hit *Castle Rock* led Sears to the musical publishing field and made him leave the band soon after accompanying him in a double session for King (Sept. 1951), arranging 8 months of performance for Hodges and transferring the management to the important Shaw Artist Agency. Probably the biggest contracting company of the time, representing great figures such as Oscar Peterson, Charlie Parker and Ge-

orge Shearing amongst others. His place was taken by Arthur "Babe" Clarke and John Coltrane with occasional sit-ins by Flip Phillips, Ben Webster, Rudy Williams and Jimmy Hamilton,

In August 1952, Sears and Jimmy Oliver (Prestige session

The Ellington reed section

man at this time), head a combo with a two tenor sax front line and are a good attraction in Philadelphia. Later on, he and Budd Johnson, associated with BMI, created the publishing company *Sylvia Music*, named for his daughter. The company headquarters

were situated on 1650 Broadway and focused on the growing R&B market, although he wanted to provide the Hodges' band with plenty of hits. However, as Sears himself said, Hodges preferred to play beautiful instead of satisfying the big audiences and the fashions of the time.

Most of the biographical accounts for Al Sears stop at this time without mentioning the stage where he moved away from the jazz scene and made the most of the commercial side of the market at the beginning of the 1950's.

Entering the R&R-Circus

Due to his friendship with Alan "Moondog" Freed, a young trombonist he met when he was with Ellington and whose help as a DJ had been fundamental in the success of *Castle Rock*, he joined the Alan Freed Orchestra. This was one of the first attempts to orchestrate Rock'n'Roll, a term originally coined by Freed to define the new sound that was soon to become a way of life for the American youth. It was nothing new for Sears, a veteran in Swing, Boogie and Blues – the only thing he did was to simplify the same forms as always to a whole new mass of young consumers.

Freed's band performed all over the country and modeled what we all know now as the Rock concert through a new show format with multiracial audiences. The riotous shows at the Brooklyn Paramount Theatre in New York are memorable. Freed played the role of the leader by introducing a range of first-class artists backed by a fabulous orchestra where Sam "The Man" Taylor and "Big" Al Sears offered their inflammatory sax duels. Amongst the many outstanding members of this band were Jimmy Wright, Freddie Mitchell, Budd Johnson, Haywood Henry, Red Prysock, Earl Warren, Mickey Baker and Panama Francis.

During the rest of the decade he carried on looking for new talents, collaborating in sessions for RCA Victor, Herald, Groove, Baton, Jubilee and Coral – whose signing, together with that of Alan Freed Rock & Roll Orchestra, was encouraged by producer Bob Thiele in 1955. He also showed off his highly reputed solo talents by accompanying Piano Red, Melvin Smith, Big John Greer, Herb Cooper, Annie Laurie (1953), Nappy Brown (1954), Big Joe Turner (1955), Screamin' Jay Hawkins, Al Hibbler, Varetta Dillard (1956) and Cootie Williams (1957).

Sears provided his mature touch to the recordings he made with his friend Budd Johnson (1958) and La-Vern Baker (1960). He joined ABC Paramount and became a fundamental mediator to sign Ray Charles, who put an end to his successful association with Atlantic.

His Prestige albums date back to these times; a celebrated return to the roots of his language, renamed as Mainstream against the "new music" that stirred up the world of jazz during those years. They were released on the Swingville logo. Sears appeared in three sessions recorded by Rudy Van Gelder, two of them as a member of the Swingville All-Stars together with Taft Jordan, Vic Dickenson and Buddy Tate. In the middle, the album "Swing's The Thing" (SV 2018, November 1960) is a great example of Sears' sensitivity, power and quality. In order to produce this piece of work, Al Sears was backed by pianist Don Abney, an average improviser but a very effective accompanist, Wally Richardson, Wendell Marshall and Joe Marshall (not to be confused with drummer Joe "Kaiser" Marshall who died in 1948).

Two months earlier, he recorded for Bluesville, "No More In Life" (BV 1017), backing Mildred Anderson's original voice. Together with Sears, we can hear the outstanding presence of Robert Banks on organ and Lord Westbrook on guitar. Later on, he worked with Westbrook again in the first Columbia sessions for John Hammond's new protégée, Aretha Franklin and as a final anecdote, he led a septet that made a two-part version of Castle Rock for Derrick label in July 1961.

Leaving the music scene

At this point of his career, he decided to retire as he did not have any personal will or practical capacity to adapt his values to R&B's unstoppable metamorphosis. He gave up recor-

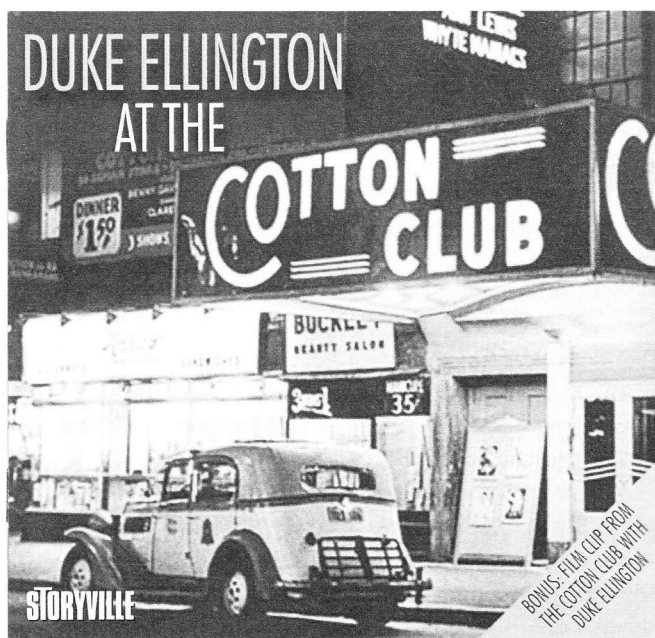

Johnny Hodges seems to have a point

ding and booking artists. Surrounded by his well-deserved prestige as a businessman, public relations and old school musician, the dependable Al Sears offered his charismatic tenor at some occasional and informal performances.

Suffering from cancer, he spent his last years with the people he loved most, surrounded by good memories and waiting for his final call to the bandstand: 23 March 1990, at the age of eighty. We will never see his like again.

Duke Ellington at the Cotton Club

Detta är titeln på en dubbel-CD som nyligen utkommit på märket Storyville (103 8415). Det rör sig huvudsakligen om material från 1938 men allt är inte från Cotton Club. Man har även lagt in radioutsändningen från Stockholms konserthus den 29 april 1939 med bl.a. "I En Röd Liten Stuga". Den övervägande delen av materialet är känt sen tidigare och har funnits utgivet på LP-skivor från 70-talet men behovet fanns naturligtvis att ge ut det i uppfräschat tillstånd på CD så utgåvan är välkommen. Några enstaka nummer är faktiskt nya och har tidigare inte funnits utgivna. Det gäller "Skrontch" från 24 mars 1938 (DESOR 3806i) och "Solitude" från 17 april 1938 (DESOR 3810c).

Det mest intressanta med denna skivutgåva är att man får höra hur Ellingtons orkester lät "live" under en tidsperiod varifrån vi inte har alltför många liveupptagningar. Bitvis kan orkestern låta aningen okoncentrerad men i de flesta nummer får vi höra bandet och dess solister i fin form spelande med stor entusiasm. Många av de kända numren skiljer sig från de studioinspelningar som gjordes tidigare och senare.

Det medföljande texthäftet med kommentarer av Andrew Homzy är mycket informativt. Som en bonus har man som sista nummer lagt in en "Film Clip From The Cotton Club With Duke Ellington".

Bo Hausfman

Duke Ellington interviewing Billy Strayhorn

Nedanstående intervju har vi hittat på nätet. Den finns listad i DESOR som nummer 6012a och gjordes i Los Angeles i juni 1960. Det är som man kan förstå en skämtsam intervju där Ellington skall framstå som intervjuare av Billy Strayhorn. Det förekommer en hel del skrätt och antydningar som inte kan återges i en översättning av detta slag.

DE: Mr. Billy Strayhorn, how do you do Sir? I am here representing Mr. Ralph Gleason. I am sure you know him. He is the editor and publisher of "Jazz". An authority on jazz and he is a noted columnist for the San Francisco Chronicle and many other papers. And a recognized authority internationally. And I am, as I said before, representing Mr. Gleason, and he sends his regards to you. I met you myself in late thirties in Pittsburgh and I like to know and Mr. Gleason's readers would like to know something about you. They would like to know a little more about you than they do now. Where were you born?

BS: Well sir, I was born in Dayton, Ohio.

DE: What year?

BS: What did you say?

DE: In what year?

BS: In what year? Well, all I know is that it was A.D.

DE: A.D.?

BS: Yes.

DE: Well, Mr. Strayhorn, that's very informative. Thank you Sir. Well, let's see. You have got quite a bit of recognition around the world as a very fine musician. Would you like to tell the readers something about your musical education

BS: Well, my musical education I suppose began listening to my mother sing little songs to me. Well as you know, she used to work around the house and was just singing. And also she at one time played the piano and also my grand mother played the piano and I used to kind of waddle over to the piano. Poddle I should say or toddle is better, to the piano and pick out little things that sounded good to me. And then I tried going to school. My interest became even more, I became more interested in what hearing this and that meant and finally I arrived at the point where in high school where I could take courses in harmony and also we had a group singing and there was also a high school orchestra.

DE: Fine, would you say by that, that you absorbed a lot of folk music through your mother and your grand mother. That your first becoming aware of music was through them. Right?

BS: Yes, a little.

DE: Were your folks professional musicians or performers?

BS: No, they were professional but not musicians.

DE: Oh, I see. How interesting. Well, you are a musician now, but did you have any other kind of work? When you were younger I mean.

BS: Oh, yes, I was a soda jerker.

DE: Oh, what a coincident. So was I.

BS: Oh, you were. What sort of store did you work in?

DE: Well, I worked in a drug store and a couple of other places. What was your favourite mixture?

BS: My favourite mixture was, well I used to mix lemon, lemon flavour and something else I've forgotten now but anyhow it ended up tasting like coconut.

DE: Oh, that's very interesting. I used to make a milk shake, that was nearer to a sundae, I used chocolate ice cream and chocolate pine apple, you know.

BS: Are you sure you weren't our competitor?

DE: Well, I know you were in Pittsburgh but I wasn't in Pittsburgh.

BS: Yes, but your fame was wide spread.

DE: Oh, no. Did you really hear about me. That's wonderful. Let's see now. After high school I understand you had some experience with college theatre.

BS: Well, not exactly. I'll tell you what happened. While going to high school we had what we called stunt day and stunt day was the day when all the members of the singing class got together and did a kind of play or review or something, and I became involved in it writing lyrics, music and a couple of other things. They used people. What you could do you did. And that is what I was doing.

DE: So you used to write a lot of words and music. I understand that Duke Ellington when he first heard you was impressed by your wonderful marriage of words and music.

BS: Yes, my first meeting with Duke was quite an interesting one.

DE: It was?

BS: Yes, he was quite impressive. I've never gotten over it.

DE: Really. What did he do?

BS: Well, he was ready to go on stage, and he went on stage

DE: Well, that is impressive of course, I imagine. I've never seen Duke Ellington, you know, from the back, going on stage.

BS: I did, when I first met him.

DE: Oh, that's so.

BS: I'll never forget it. He was wearing a pearl grey suite.

DE: He thinks a lot of you I understand. He always speaks of you, you know.

BS: Oh, he does?

DE: Yes, in very going terms, with great pride. And when did you start your professional career? As a musician that is. Not as a soda jerker.

BS: Well, I started my professional career at a little place on Station Street in Pittsburgh called Charlie Rays.

DE: Charlie Rays?

BS: Yes, he had a little place upstairs, and the band stand was a flight and half up like one and half New York flights.

DE: Did you go to school with Billy May?

BS: Let me tell you about that. Billy May used to come to this place. He used to come up and play trumpet. And he would come up and sit with us in our little nest. We were up above the room like an elevated band stand, and the people were downstairs

DE: Well, I have heard about those days, this was before my time. It must have been very interesting, very colourful.

BS: Oh, it was.

DE: Earl Hines is also from Pittsburgh, isn't he?

BS: Oh, yes, but he was from Ducane

DE: Oh. I see. That is suburb.

BS: Suburb or superb, what did you say?

DE: Well, I said Father Hines is superb.

BS: Oh, yes so let us leave it that way.

DE: Mr. Strayhorn, you are wonderful. You know I am enjoying this interview so much. It is an agreeable visit.

BS: It is pleasant for me to meet people like you in a lovely city like Los Angeles.

DE: I think you were somewhat instrumental in encouraging Errol Garner to come to New York and to leave Pittsburgh or something like that.

BS: Well, Errol was the younger of the children. The Garner family was quite a large family in fact, but his brother Linton Garner was a school mate of mine and also a very good friend and an inspiration to me as far as playing the piano was concerned, and of course Errol was his younger brother and Errol used to confound all of us with his wonderful playing and, however, he was younger than Linton was so we kind of shutted him off into the back ground.

DE: That was like what Wille The Lion Smith and James P. Johnson used to do with Fats.

BS: Oh, you've heard about that.

DE: Oh, yes, I read a lot about all these wonderful people, and not only did I read about them but I know a lot of people who knew them.

BS: Yes, I would think so, you know Mr. Gleason

DE: Oh, yes Mr. Gleason, I read him all the time. You speak of Linton Garner being an influence to you. Do you have any other influences musically from the classicists and the people of the American music scene?

BS: Well, I suppose I was influenced very much by the French composers Debussy and Ravel and Rachmaninov of course is Russian.

DE: Any of the jazz people? I hate to use the word jazz but I mean the American musicians.

BS: Well, I was very much influenced by Duke Ellington.

DE: Oh, Duke Ellington again. You do like him, don't you?

BS: Yes, I'm afraid I do. I will not forget one time he came

to Pittsburgh, to the Penn Theatre on Thanksgiving. It was shortly after, I think he had made a picture in Hollywood called Murder At The Vanities. He played a thing called Ebony Rhapsody.

DE: It must have been a long time ago.

BS: Well, I think I forgotten who chaperoned me but I know I was accompanied by someone who, you know, in those days they didn't have children sections in the theatres. They just had people who took children to the theatre, and someone took me.

DE: Do you have any hobbies?

BS: No, just living.

DE: Well, that's a wonderful thing. Do you feel a strong European influence, because the Europeans are of course noted for living first and working second whereas we Americans more or less work first and live second. Tell me a little of your philosophy on that line, please

BS: Living? Well, I think maybe I might quote a very good friend of mine who I one day heard talking about a simple thing like living. And he said that if you have to explain it you don't know what it is.

DE: Oh, yes, I think I remember something like that.

BS: And if you can't explain it you know what it is.

DE: Well, tell me what do you think of Rock and Roll?

BS: What I think of Rock and Roll? Well...

DE: Yes, that is a very good answer. Tell me what do you think of jazz?

BS: What's that?

DE: Do you have a definition of jazz?

BS: Nothing that I could put my finger on.

DE: Yes. Do you contend the jazz like Don Shirley. That jazz is only a verb.

BS: Jazz is only a potpourri of vowels and consonants.

DE: Oh, I see. Well, thank you very much Mr. Strayhorn for allowing me the privilege of this interview. I am sure Mr Gleason appreciates it and sending you his respects.

BS: Well, thank you very much Sir, and you obviously have a great interest in jazz. My I ask who you are and what you do. What is your name?

DE: My name is Duke Ellington

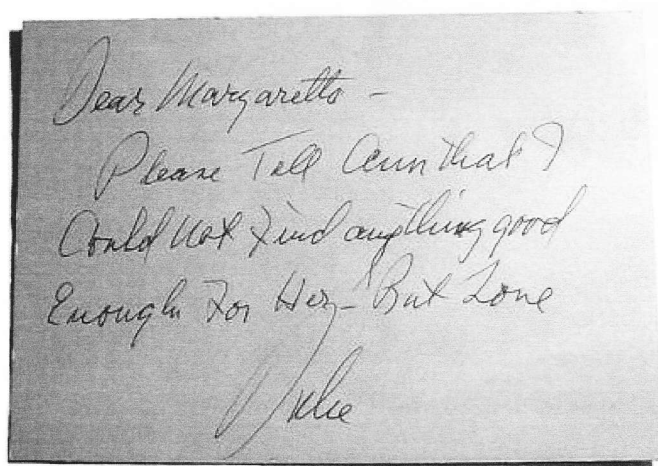
BS: Duke Ellington?

Hjärtat av guld som kom bort

På bilden här intill syns Duke Ellington poserande vid pianot i sin artistloge vid Stockholmsbesöket hösten 1958. Bakom står chefredaktören för barn- och ungdomstidningen Kamratposten, Margareta "Lull" Toss. Hennes reporter, som vunnit uppgiften som pris i en pristävling, är också med på bilden. Hon heter Gunilla Holm och det är egentligen allt vi vet om henne. Hennes intervju finner ni härintill liksom hur tidningens förstasida såg ut när det begav sig. Intervjun är inte något professionellt mästerverk men den var ju hart när ett exklusivt scoop, sett ur Kamratpostens synvinkel. Många i Kamratpostens läsekrets avundades säkert Gunilla den roll hon hade tilldelats.

Och där är väl den historien slut om den inte hade fått en fortsättning. En djupare vänskap tycks ha fötts mellan Ellington, då 58, och redaktören Margareta Toss, då 33. Den kom i dagen först då dottern Anna, född 1962, öppnade en kartong som ingen tittat i sen 1984. Där låg en lapp, som Duke hade skrivit och som låg i ett paket som han hade skickat till mamma Margareta och som är reproducerat här:

Dear Margaretha - Please Tell Anna that I Could Not Find Anything Good Enough For Her - But Love - Duke

I paketet låg ett guldhjärta. På den ena sidan stod det "Anna" och på den andra "Duke" ingraverat. Anna var fem år då hon fick det lilla guldhjärtat "Jag hade det hjärtat i en kedja runt halsen." Men var fanns det nu? Hon frågade sin mamma. Det visade sig vara uppåtet. "Tyvärr tuggade jag tydligen jämt

på den där kedjan och så en vacker dag hade jag ätit upp hela hjärtat. Slurp, borta. Med tiden försvann det väl till havs."

"Min mamma kände Duke Ellington väl. Jag tror att hon hade intervjuat honom på typ 50-talet och så blev han lite förtjust i henne (han som många andra män) och de brevväxlade, och grejer." Jag träffade honom också flera gånger när jag var liten fast det minns jag knappt.

Bo Holmqvist

Hjärtat som försvann

Fotnot: Margareta Toss var född den 3 november 1925 i Motala. Hon avled den 28 augusti 2010. För sina insatser för tidningen Kamratposten 1957-1983 tilldelades hon Gulliverpriset 1978 och Stora Journalistpriset 1979. Hon avslutade sitt verksamma yrkesliv vid Sveriges Radio. Hon var fram till sin död en hängiven medlem av det svenska Ellingtonsällskapet.

När Kamratpostens Gunilla träffade Jazzkungen Duke

Tänk så snäll han var, och så fint han spelade. Och alla dom andra också förresten, sa Kamratpostens Gunilla Holm belåtet, när hon lyssnat färdigt på jazzkungen Duke Ellingtons konsert i Kungliga Tennishallen i Stockholm en kväll i början av november.

Att han spelade fint var det många tusen som fick höra. Men att han var så snäll och trevlig, det var Gunilla nästan ensam om att veta. Hon var nämligen en av de få som fick hälsa på den berömde amerikanske orkesterledaren alldeles privat i hans omklädningsrum före konserten. De två hade en trivsamt pratstund tillsammans, medan Duke Ellington skrev sitt namn på bilder åt Gunilla och åt Kamratpostens hundratusentals läsare – de bilderna lottas ut i en tävling på nästa sida.

Omslag till Kamratposten nr 2 1959.
Troligen tecknat av: B.O. Wennerberg

De flesta tror väl att den som spelar jazzmusik måste vara en ung pojke, och därför är det väl ganska överraskande att få veta att Duke Ellington (hans förnamn uttalas Djok) är hela 59 år gammal. Han fyller 60 år den 29 april 1959, fick Gunilla veta av honom själv. "Men", sa Duke till Gunilla, "när jag var lika gammal som du hade jag redan börjat spela piano". Det var 1906, som han fick sina första lektioner, och alla märkte omedelbart att han hade stora anlag för musik. När han var 15 år gammal började han göra små egna kompositioner, och dessutom tog han varje tillfälle som gavs att lyssna på andra pianister. Speciellt sådana som spelade jazz, vilket på den tiden

var ett nytt slag av musik, åtminstone i Washington, Amerikas huvudstad, där han bodde med sina föräldrar.

När Duke (han heter egentligen Edward Kennedy i förnamn, men fick smeknamnet "Duke", som betyder hertig, för att han alltid var så välvårdad och elegant) var 17 år gammal var han tillräckligt duktig pianist för att kunna börja få betalt för spelning vid olika danstillställningar. Han bildade tillsammans med några goda vänner, som spelade andra instrument, en liten orkester, och de unga pojkarna blev fort populära. De fick allt flera tillfällen att spela och tjäna pengar, och efter några år tyckte de att de skulle pröva lyckan i den stora staden New York. Där kunde duktiga musiker tjäna ännu bättre och bli ännu mer berömda.

Det gick som de hoppats. I New York blev de omtalade för sin musik, och det dröjde inte länge förrän alla ville höra Duke Ellingtons orkester. Han hade snart skaffat sig ännu flera orkestermedlemmar, och tack vare att han var och är en så duktig musiker och skicklig arrangör, kunde han utnyttja de olika instrumentens särskilda klanger bättre än någon lyckats med förut. Att arrangera musiken, det är att ge de olika instrumenten dess harmonier, och Duke Ellington har alltid varit en mästare i detta. Och även om han under årens lopp bytt ut många av sina anställda musiker, så har orkestern som helhet alltid låtit lika fint, just tack vare Duke Ellingtons arrangemang.

Duke berättade också för Gunilla att han varit i Sverige två gånger förut. Det var 1939 och 1950. – Jag tycker mycket om Sverige och jag har fått många goda vänner här. Den här gången är besöket så kort, att jag inte hinner söka upp någon av dem. Jag kom nämligen med tåg idag på morgonen, och tidigt i morgon reser jag och orkestern vidare igen med tåg. Jag tycker inte om att flyga, och därför blir mina resor ganska långsamma. När jag kommer till en ny stad på morgonen och konserten är på kvällen vill jag helst sova ut, för att vara i bästa form när jag skall spela.

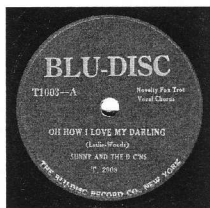
Gunilla blev imponerad över alla de väskor och koffertar som Duke Ellington hade med sig. Och det är sant att det var ovanligt mycket. Han tycker nämligen mycket om snygga kläder och har därför med sig ungefär 40 olika kostymer att byta med. Och naturligtvis en massa skor, skjortor och slip-sar därtill. För att hålla ordning på allt detta har han också en egen betjänt som alltid reser med honom. Det är glad gosse som heter Bobby. Och så har han en egen barberare, som ser till att han alltid är välklippt och välkammad och som rakar honom på hotellrummet. Skulle Duke Ellington gå ut på en vanlig rakstuga, så fick han väl inte vara i fred ett ögonblick för alla beundrare, som vill ha autografer.

Men när det gäller autografer är Duke Ellington mycket snäll. Då han berättat färdigt allt det här och sagt adjö till Gunilla, var det dags att gå upp på estraden och börja spela. Men han tog sig ändå tid att skriva namnteckningar åt alla dem som trängdes vid hans dörr.

Han var verkligen mycket snäll på alla sätt och vis. Det tyckte nog inte bara Gunilla utan alla som hade med honom att göra.

Ellington and Blu-Disc / Blue Disc

by Björn Englund

Most collectors know that there are records issued as by The Washingtonians which are not Ellington titles, but how many know that there is at least one record issued as by Duke Ellington that is not by him? The most remarkable thing is that it was issued by a label that was almost certainly owned by a close collaborator, so why should he falsify a disc with Ellington's name?

In December 1924 the Blu-Disc label issued 9 records (T 1001- T 1009; see illustration), with the promise of at least two more. Note the T prefix and also note that the matrix series was T 2001-2021. Why the T? Obviously because the owner was Jo Trent (1892-1954), who wrote the lyrics to several of the tunes recorded and in 1925 collaborated with Ellington on several tunes for the musical *Chocolate Kiddies* that was only performed in Europe (with the Sam Wooding orchestra).

Of the promised future issues, the two titles by Fred Weaver were issued on Up-To-Date, but the two Paul Robeson titles do not seem to have been issued. Only T 1001-1003, T 1007 are original Blu-Disc recordings. The others are from various sources via Emerson. In other words, only eight of the 21 or 22 original B-D recordings were issued on the parent label. The Leroy Smith orchestra recorded at least six titles, but only two were issued on Blu-Disc (the rest on Up-To-Date and Everybodys).

I list below the origin of the Blue-Disc issues which are not originals

Duke Ellington's Orchestra
11024-B-2 Nashville Nightingale
Blu-Disc T 1002
42733-2 Rose-Marie
"

Chick Winter's Orchestra on Puritan / Broadway / Hudson / Triangle 11423, Pennington 1423 // Bar Harbour Orchestra on Emerson 10799 (issued 11/1924)

The Blu-Disc Orchestra
42727-1 I want to be happy
Blu-Disc T 1005
3539-B Tea for two
"

Both as California Melody Syncopators on Emerson 10798 (11/1924) / 10826 (2/1925)

The Blu-Disc Orchestra
42682-2 It had to be you
Blu-Disc T 1006
42695-2 June night
"

Both as California Melody Syncopators on Emerson 10776 (9/1924) / 10787 (10/1924)

Irving Post, Tenor solo with orchestra
3565-2 Follow the swallow
Blu-Disc T 1008

3566-2 Put away a little golden ray of sunshine
Both as Sidney Mitchell on Emerson 10790 (11/1924)

Arthur Hall with orchestra
42766-1 Oh! You can't fool an old hoss fly
Blu-Disc T 1009

Arthur Hall and Johnny Ryan with orchestra
42782-1 How do you do
Blu-Disc T 1009

Ernest Hare // Ernest Hare & Billy Jones on Emerson 10814 (1/1925)

The Blu-Disc matrix series

Ellington groups probably recorded the first eight titles, but T 2003/2004 seem to remain unissued. They may have been intended for T 1004 which was issued under Ellington's name but with other artists! Paul Robeson would be on two or four of T 2009-2013.

T 2001-1	Alberta Prime Blu-Disc T 1007
T 2002-2	Alberta Prime and Sonny Greer
T 2003	Unissued Ellington title?
T 2004	"
T 2005-2	The Washingtonians Blu-Disc T 1002
T 2006-2	"
T 2007-1	Jo Trent and the DC'NS Blu-Disc T 1003
T 2008-1	Sunny and the DC'NS "
T 2009	
T 2010	
T 2011	
T 2012	
T 2013	
T 2014-1	Fred Weaver UTD 2018
T 2015-1/2	" "
T 2016-B	Leroy Smith UTD 2016
T 2017-B	" Everybodys 1020
T 2018-B	" Blu-Disc T 1001
T 2019-B	" "
T 2020-B	" Everybodys 1027
T 2021-B	" Everybodys 1017
T 2022-B ?	

UTD = Up-To-Date

Ellington's group was called the DC'NS because it was from Washington, D. C.

The titles on Blu-Disc T 1002 were dubbed and reissued on Blue Disc 5001 in 1949.

This was a pirate label pressed in vinyl and has no connection with the 1924 Blu-Disc. Blue Disc had just one more issue, 5002 Duke Ellington's Ten Black Berries: Rent party blues (9321-3) / Jungle blues (9322-2) from a 1930 ARC session.

Mosaic Records

Mosaic Records startades 1983 av Michael Cuscona och är en välsignelse för de jazzintresserade som vill ha en komplett utgåva av en viss artist. Det rör sig alltid om återutgivningar och eftersom Mosaic aldrig haft någon egen produktion har man införskaffat tillstånd från de etablerade bolagen att ge ut fullständiga samlingar av någon viss kategori. Tillstånden brukar innebära att Mosaic endast får ge ut ett visst begränsat antal skivor och det kan röra sig om mellan 5- och 10-tusen exemplar. Genomgående för Mosaic gäller att kvalitet kommer i första hand. Man lägger ner stor energi på att restaurera äldre inspelningar och om inte matriser eller testskivor kan återfinnas så används bästa möjliga originalutgåva. Många av Mosaics äldre utgåvor är sedan länge utgångna ur lager och kan endast inhandlas på andrahandsmarknaden, ofta till ganska höga priser.

I begynnelsen gavs allt ut på LP av hög kvalitet men i och med CDn's inträde på marknaden erbjuds oftast båda alternativen. Många samlare föredrar fortfarande LP framför CD. Utgåvorna är förpackade i stabila boxar och åtföljs alltid av en synnerligen väldokumenterad skrift med alla diskografiska uppgifter, bilder och redogörelse över den aktuella artistens karriär.

Björn Englund redogjorde i föregående nummer av *Bulletinen* för Rex Stewarts produktion för HRS – Hot Record Society – och då kan nämnas att Mosaic gett ut en box om 6 CD med HRS kompletta produktion. Många av Duke Ellingtons sidemen som Jimmy Jones, Harry Carney, Russell Procope, Billy Taylor förutom Rex Stewart har gjort inspelningar för HRS och finns inkluderade här.

När det gäller Duke Ellington har Mosaic gett ut flera intressanta boxar:

The Complete Capitol Recordings of Duke Ellington omfattar 5 CD. Stanley Dance har författat det 12-sidiga texthäftet.

The Complete Reprise Recordings of Duke Ellington är konstigt nog inte komplett. Man har av outgrundlig anledning inte medtagit "Serenade To Sweden", den inspelning som Duke gjorde i Paris tillsammans med Alice Babs. Skivan i fråga gavs på sin tid bara ut i Europa och nådde aldrig den amerikanska marknaden.

The Complete 1936-1940 Variety, Vocalion & Okeh Small Group Sessions är en underbar samling på 7 CD. Här finns alla de inspelningar som gjordes med Johnny Hodges, Barney Bigard, Rex Stewart och Cootie Williams som orkesterledare. Ett 28-sidigt texthäfte författat av Steven Lasker är synnerligen informativt.

Johnny Hodges, som hade en omfattande skivproduktion vid sidan om Ellington finns utgiven i två boxar. En som om-

fattar hans tidigaste produktion på 40- och 50-talet och en som i huvudsak täcker hans produktion för Verve. Båda boxarna är sedan länge utsålda.

Nämnas skall också en utgåva om 12 CD betitlad *Classic Capitol Jazz Sessions*. Här ingår framför allt Cootie Williams kompletta produktion med eget band för Capitol. Dessutom återfinns inspelningar av Rex Stewart, Sonny Greer och Louie Bellson. Ett 36-sidigt texthäfte författat av Dan Morgenstern är mycket intressant.

Mosaic har på senare tid börjat ge ut vad man kallar för Mo-

DUKE ELLINGTON: THE COMPLETE 1936-1940 VARIETY, VOCALION AND OKEH SMALL GROUP SESSIONS

saic Singles, d.v.s. enkla CD och här hittar vi bl.a. Ellingtons *The Cosmic Scene*, *Ellington at Newport 1958* och *The Jazz Piano*.

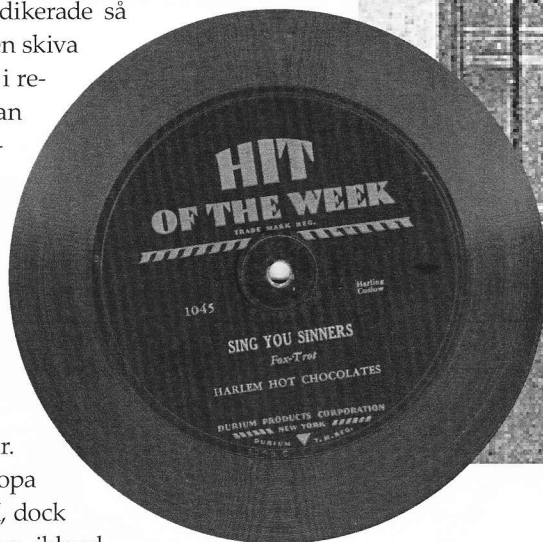
Enligt en första avisering från Mosaic förbereder man nu nästa Ellington-utgåva. Den har titeln *The Complete 1932-1940 Brunswick, Columbia and Master Recordings of Duke Ellington and his Famous Orchestra*. Boxen, om hela 11 CD, kommer ut på marknaden under november och kan således utgöra en utmärkt julklapp. Materialet kontrolleras numera av japanska Sony som under åren fått mycket kritik för att man behandlat sitt jazzarkiv alltför styvmoderligt och inte brytt sig om återutgåva äldre jazz av god kvalitet. Men nu gör alltså Mosaic det och Steven Lasker lär ha medverkat vilket borgar för god kvalitet.

Mosaicutgåvor kan inte köpas i vanliga skivaffärer. Boxarna inhandlas lämpligast direkt från Mosaic och beställning kan göras på deras hemsida www.mosaicrecords.com. Har man en gång blivit registrerad som kund hos Mosaic får man med jämna mellanrum deras mycket intressanta katalog med utförliga beskrivningar av de skivor som finns till försäljning.

Bo Haufman

Hit Of The Week

I mars 1930, exakt datum okänt, gjorde Duke Ellington två inspelningar för ett litet skivmärke som gick under namnet Hit Of The Week, härefter förkortat till HOW. HOW-skivorna var vad man kallade för "flexible records" med vilket man menade att de var böjliga och okrossbara. De tillverkas av ett pappersmaterial med ena sidan av ett vinylliknande material på vilken spåren var ingraverade. Skivan var ensidig och såldes på den amerikanska marknaden under åren 1930-1932 för 15 cent. Det skall jämföras med Bluebird, Variety och andra lågprismärken som såldes för 35 cent, men dessa var ju dock tvåsidiga. Som namnet indikerade så hade man som princip att ge ut en skiva varje vecka. Skivorna såldes inte i reguljära skiv- och musikaffärer utan mestadels i tidningsstånd och liknande ställen. Det rörde sig mest om populärinriktad musik och skivor av genuin jazzkvalitet var synnerligen få. Praktiskt taget alla skivor som gavs ut var inspelningar med vita orkestrar. De två som gjordes med Ellingtons orkester är några av mycket få med färgade orkestrar. Somliga skivor gavs även ut i Europa men då under namnet DURIMUM, dock inte Ellington-skivorna. Man kan ibland hitta dylika skivor i antikshopparna men oftast är konditionen låg och inte sällan är skivorna vikta och brutna vilken gör dem mer eller mindre ospelbara. Men Ellingtons skivor finns självklart återutgivna på åtskilliga 78-varvsetiketter och på LP- och CD-utgåvor. Det är fråga om följande inspelningar:

Sing You Sinners – HOW 1045
St. James Infirmary – HOW 1046

Av kontraktsskäl kunde inte skivorna ges ut under Ellingtons namn. Orkestern döptes därför till Harlem Hot Chocolates. Orkesterns besättning är den ordinarie från denna tidpunkt men det är självklart Irving Mills som initierat inspelningarna och han lanserar sig själv som sångare i båda numren. Sing You Sinners var ett populärt nummer vid den här tiden och St. James Infirmary ville naturligtvis Mills lansera till det yttersta eftersom han var ensam innehavare av kompositörs-rättigheterna. Han gjorde åtskilliga inspelningar av detta nummer i andra sammanhang. Joe Primrose, som anges som kompositör, anses allmänt i realiteten vara just Irving Mills. Utöver Mills påfrestande vokala inslag förekommer kapabla solosatser av Johnny Hodges, Joe Nanton och Cootie Williams.

HOW 1045 släpptes på marknaden den 8 maj 1930 och HOW 1046 veckan därefter den 15 maj. Det var på torsdagar man gav ut veckans skiva.

Hit Of The Week var enbart namnet på skivan. Företaget som gav ut skivorna hette Durium Products Corporation. Men affärsdelen med billiga skivor tycks inte ha varit den bästa. I slutet av 1931 blev företaget draget inför domstol med ett krav på \$141.000,- i obetalda royalties. Företaget såldes, priset höjdes till 20 cent per skiva, men i mitten av 1932 upphörde utgivningarna. Företaget levde vidare ytterligare något år som producent av reklamskivor.

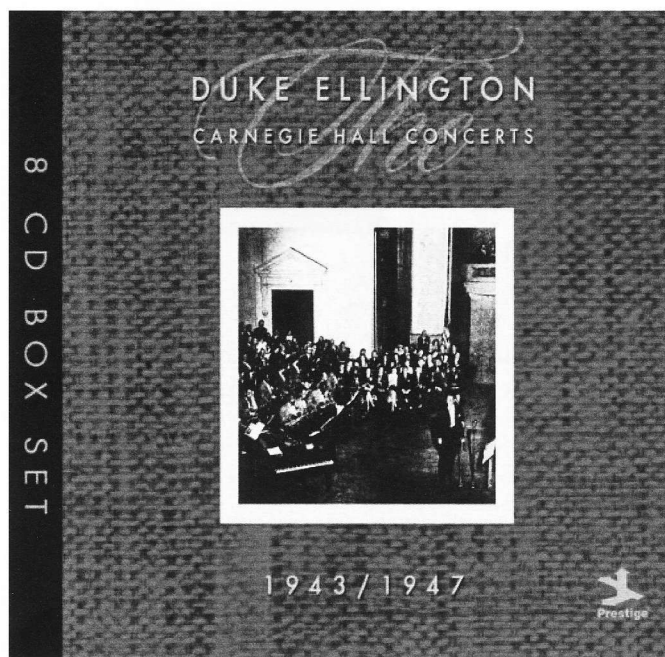

Så kunde en HOW-skiva behandlas

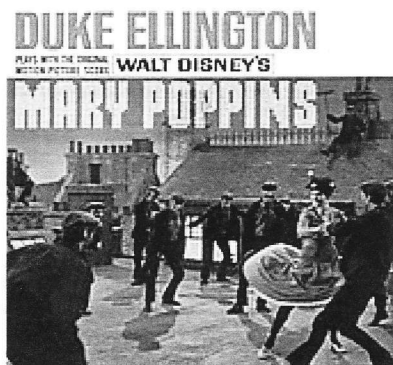
Bo Haufman

Nygamla skivor

Här skall nämnas några av de återutgivningar som man regelbundet ser nämnas av olika distributörer på nätet. Det gäller både genuina Ellington-skivor eller skivor med några av Ellingtons sidemen.

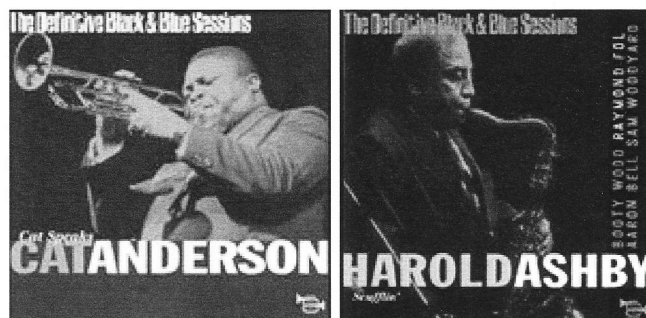

Fr.o.m. 1943 hade Duke Ellington återkommande konserter på Carnegie Hall. Vid varje konsert presenterades som regel ett längre verk. Vid konserten den 23 januari 1943 presenterades "Black, Brown and Beige" för första gången. Prestige har tidigare givit ut de 4 konserterna på tillsammans 9 LP men nu har man koncentrerat musiken i en box om 8 CD. Det borde rymma mer än 9 LP men exakt innehåll är okänt för under-teknad. Uppgiften om boxens existens hittades på www.amazon.com varifrån den kan inköpas antingen i nytt eller begagnat tillstånd till varierande pris.

På märket Collectibles har återutgivits en ursprungligen Reprise-LP betitlad "Duke Ellingtons Plays with the Original Motion Picture Score Mary Poppins". Skivan har fått både ros och ris under årens lopp, men en sak skall vi ha klart för oss; Ellington gjorde aldrig något dåligt jobb oavsett vilket material han hade att utgå från. CDn kan inhandlas från www.jazzmessengers.com

Under sina besök i Paris gjorde Cat Anderson ett antal inspelningar för det franska skivmärket Black & Blue. En av dem var "Cat Speaks" som spelades in 1977. Han ledsagas av en fransk tenorist vid namn Gerard Badini och kompas bl.a. av Raymond Fol och Sam Woodyard. Med risk att framstå som "blasfemisk" vågar man nog påstå att Cat Anderson gjorde sig bättre i små sättningar utanför Duke Ellingtons orkester. Hos Ellington levde han med kravet att alltid spela sin höghöjds-trumpet. I ett sammanhang som detta kan han spela mera "normal" trumpet utan någon ekvilibristik och då kan man lugnt säga att han är mycket njutbar. Fast helt utan höga toner är det ju inte när Cat Anderson spelar. Skivan kan inhandlas från Jazzmessengers.

Harold Ashby ersatte Jimmy Hamilton i Ellingtons band 1968 och han satt med ända till slutet. 1978 befann han sig i Paris tillsammans med flera andra f.d. ellingtonmusiker och han spelade in en LP i eget namn kallad "Scufflin" för Black & Blue. Förutom Ashby medverkar Booty Wood, Raymond Fol, Aaron Bell och Sam Woodyard. Nu finns den som CD och kan även den inhandlas från Jazzmessengers.

Bo Hauffman

Nya medlemmar

DESS hälsar följande nya medlemmar välkomna i vår illustra förening:

Björn Andersson, Saltsjö-Boo
Christer Andersson, Solna
Ove Arkebrink, Stockholm
Björn Berggren, Skärholmen
Rune Carlsson, Enskededalen
Olof Pontusson, Täby
Hans Sporre, Värmdö
Charlotta Wadsted, Stockholm

DESS behöver fler medlemmar. Inspirera Dina vänner och bekanta att också vara med!

Rhapsody Junior som pianosolo

Det finns ett antal Ellingtonkompositioner som han aldrig själv spelade in, däribland Rhapsody Junior från 1926 (?). Den spelades in i orkesterversion av Jimmie Lunceford för Decca 29 maj 1935 (jämför Bird of Paradise, en annan obskyr Dukelåt). Det gjordes dock en pianoversion redan 1927, men den utgavs aldrig. I Brunswicks inspelningsjournaler står följande:

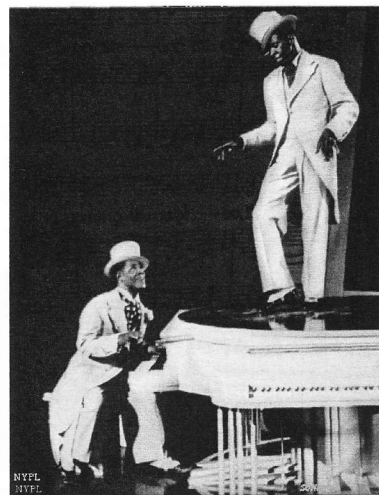
FORD L. BUCK piano solo
Chicago 24 februari 1927.
C 711/712; E 4611/4612 W Rhapsody Junior
Brunswick test

Detta är Ford Lee "Buck" Washington (1903-1955; felaktigt i Brian Rusts diskografi som Floyd Washington). Han uppträdde i 36 år (1917-1953) med sångaren/dansören John

William "Bubbles" Sublett (1902-1986) i akten Buck & Bubbles, som även framträdde i Europa (1930, 1936). Han var en utmärkt pianist (och dessutom trumpetare) och kompar Louis Armstrong i duetten Dear Old Southland for Okeh (5 april 1930) och Coleman Hawkins i tre titlar inspelade i New York 8 mars 1934 för engelska Parlophone. Samma dag gjorde han sitt enda utgivna

pianosolo (Oldfashioned Love). Det var även han som ledde orkestern vid Bessie Smiths sista inspelningar 1933.

Björn Englund

Buck & Bubbles

Jazz Humour

Duke Ellington var en beundrare av Charlie Parkers nya sätt att spela altsaxofon och gjorde faktiskt ett försök att engagera honom för sin orkester. Enligt Ross Russell's bok "Bird Lives" lär följande konversation ha utspunnit sig mellan de båda:

Duke: Tell you what, Bird. I'll make you an offer.
How would you like to join my band?

Charlie: What kind of bread, Duke?

Duke: Seeing it's you, I'll pay top money. Three-fifty a week.

Charlie: But, Duke, only three and a half bills!

Duke: Every week of the year, Bird, whether we're booked or not. And it will be all yours, clear. No sidemen to pay. No ten percent to the agency.

Charlie: No way, no way, man.

Duke: What kind of money did you have in mind?

Charlie: Make it eight hundred a week and you got a saxophone player.

Duke: Bird, for that kind of money I'd work for you!

Kalender för 2011

Vi ber våra medlemmar reservera följande måndagar under nästa år för möten i DESS regi på Duke's Place i ABF-huset, Sveavägen 41, Stockholm:

Datum	Lokal
14 februari	Konsert hos Restaurang Två Grabbar
21 mars	Klubbmöte i Hedénsalen med <u>Årsmöte</u>
2 maj	Konsert hos Restaurang Två Grabbar
19 september	Konsert hos Restaurang Två Grabbar
24 oktober	Klubbmöte i Hedénsalen
28 november	Konsert hos Restaurang Två Grabbar

Inbjudan till varje tillfälle kommer att skickas ut i vanlig ordning.

Klubbmötet den 21 mars är tillika årsmöte.

I enlighet med föreningens stadgar kallas medlemmar härmed till årsmötet och eventuella motioner skall vara styrelsen till handa senast den 31 december 2010.

Alla önskas välkomna

Styrelsen

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

DESS, c/o Jan Falk
Box 22062, 104 22 Stockholm
Telefon 08-652 07 90, mobil 070-552 07 90

DESS medlemsavgift
är per kalenderår: inom Norden 200 kr.

Redaktionsgrupp:

Bo Haufman, Bo Holmqvist, Claes Brodda, Conny Svensson, Claes Englund

Membership outside
Scandinavia annual fee USD 42.

ISSN 1400-8831

Plusgiro 11 63 75 - 7

Hemsida: www.ellington.se

PayPal account: duke@ellington.se

Vid köp hos DESS använd
vårt Plusgiro 11 63 75 - 7